

[Aksel Larsen.]

nødvendigt for Tiden —, at denne Regel bør ogsaa gælde Tyskere. Ogsaa de maa vide, hvorfor de udvises, og hvis de skal udvises, alene fordi de er Tyskere og ikke af nogen anden Grund, saa maa de i hvert Fald have *det* at vide. En velfærdsvigtig Afgørelse, der kan træffes uden saa meget som Pligt til at give Begrundelse, burde være utænkelig i et demokratisk Samfund.

Efter disse almindelige Bemærkninger har jeg nogle Ord at sige om enkelte af Lovforslagets Bestemmelser, som vi kunde tænke os ændret.

Jeg tager først § 1. I Stk. 3 siges det: „Politiet skal afvise Udlændinge, der er Politiet bekendt som erhvervs- eller vanemæssige Forbrydere eller med Grund maa antages at rejse hertil for at begaa Forbrydelser, eller hvis Indrejse efter Rigspolitichefens Skøn paa Grund af begaaede borgerlige Forbrydelser eller af Hensyn til Statens Sikkerhed eller af anden lignende Grund ikke er ønskelig“. Den første Del af Bestemmelsen kan man naturligvis acceptere, men vi kan ikke gaa med til, at Rigspolitichefen eller nogen anden Politimyndighed skal kunne skønne over, hvem der bør afvises af Hensyn til Statens Sikkerhed eller anden lignende Grund. Et saadant Skøn er ingen politimæssig Opgave. Det kan kun udøves af Ministeren.

Saa er der § 2. Det siges her: „Den, der ikke er i Besiddelse af Indfødsret, kan efter Justitsministerens Bestemmelse udsendes eller udvises, naar hans Forhold dertil maatte give Anledning, uanset i hvor lang Tid han har haft Ophold her i Landet“. Jeg forstaar meget vel Begrundelsen for, at man vil have denne Bestemmelse indført netop nu, men alligevel er der noget farligt ved at benytte en Formulering, der i den Grad principielt gør Udlændinge retsløse. Gennemfører man denne Paragraf med den foreslaede Ordlyd, vil det sige, at en Udlænding, der har været her i Landet i 20 eller 50 Aar, naar som helst kan udvises, naar Justitsministeren synes, at hans Forhold giver Anledning dertil. Hvilke Forhold? Jeg mener, at det i Loven burde anføres, hvilke Forhold der kan give Anledning til Udvisning: om det er nok, at den paagældende falder det offentlige til Byrde eller straffes for at gaa over Gaden mod rødt Lys eller agiterer mod eller bekæmper Forfatningen eller Statens Institutioner, eller hvad Meningen er. Selv en Udlænding bør i Loven nogenlunde kunne se, hvad han ikke maa, og regne med at være beskyttet mod Vilkaarlighed, naar han opfører sig saadan, som

bestaaende Regler byder det. Jeg mener derfor, at Paragraffen maa tydeliggøres. Justitsministeren maa være i Stand til at sige, hvad han har tænkt paa, og saa maa Rigsdagen undersøge, om det kan indføres i Paragraffen. Hvis man skønner, at dette er teknisk vanskeligt og lidet ønskeligt, maa Justitsministeren ikke blot i et eventuelt Udvalg, men efter min Mening her i Tinget klargøre, hvad han tænker paa med den paagældende Paragraf, hvilke Forhold han mener Paragraffen dækker, saaledes at vi i det mindste ved, hvorledes Regeringen vil handle. Ellers vil det sige, at Rigsdagen giver Justitsministeren en Blanco-Fuldmagt paa dette Omraade, og det mener jeg ikke, man kan.

Saa er der § 3. Der staar, at Personer, der skaffer sig Adgang her til Landet uden om Paskontrollen o. s. v., straffes med Bøde eller Hæfte eller Fængsel indtil 2 Aar, hvorhos de, for saa vidt de er Udlændinge, efter Justitsministerens Bestemmelse kan udvises af Politiet. Jeg finder, at det ikke bør være Politiet, der i Henhold til Cirkulære fra Justitsministeren foretager saadanne Udvisninger; det bør være Justitsministeren, der tager Bestemmelse i hvert enkelt Tilfælde.

Jeg kommer til § 5. Denne Paragraf angaar overhovedet ikke Udlændinge. Bestemmelsen om, at Justitsministeren kan fastsætte nærmere Regler for Udstedelse af Pas til danske Statsborgere, herunder om Adgangen til at nægte Pasudstedelse eller inddrage allerede udstedte Pas, hører ikke hjemme i en Lov om fremmede og rejsende. Hvis man ønsker en saadan Lovbestemmelse, bør den forelægges ved en særskilt Lov. Hvis dette skete, vilde man indse, at Bestemmelsen er helt uacceptabel. Det kan ikke være saadan her i Landet, at Justitsministeren anordningsmæssigt kan bestemme, hvorvidt danske Statsborgere maa rejse ud af Landet eller ikke. Det er noget, der maa fastlægges ved Lov, ikke ved Anordning. Det kan heller ikke være Justitsministeren, men det bør være Domstolene, som afgør, om der f. Eks. af politimæssige Grunde er Anledning til at nægte Pasudstedelse eller beslaglægge allerede udstedte Pas.

Til § 6 har vi det at bemærke, at de Regler, der hidtil er fulgt med Hensyn til at give Arbejdstilladelse til Udlændinge, er urimeligt strenge. Det hænger jo sammen med hele vor forbeholdne, nærmest modvillige Indstilling til Emigrantproblemet før Krigen, og en fortsat Gennemførelse af de hidtil gældende Regler har nu ført os ud i helt urimelige Tilstande. Jeg skal ikke tale om Tiden før og under Krigen eller om den